A°. 1839. No. 78.

Zaturdag, 28 September.

SURINAAMSCHE COURANT.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, den 25 September 1839.

Van wege Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal, wordt hiermede bekend gemaakt, dat ten gevolge van het daaromtrent gedaan verzoek, *Brieven van Manumissie* zijn verleend geworden:

1°. Aan den Slaaf *Johannes;* toebehoord hebbende aan ANNA JACOBA LABADIE.

2°. Aan de Slaven *Alexander* en *Theresia;* toebehoord hebbende aan MARIA JUDITH ZSCHUSCHEN.

3°. Aan de Slaven *Janie*, *Marie* en *Sofie;* toebehoord hebbende aan JACOB DAVID SANCHES; — en dat gemelde gemanumitteerden voortaan zullen heeten:

1o. JOHANNES PETRUS ZEEUW.
2o. ALEXANDER JACOB KNIPPERDOL.
THERESIA KNIPPERDOL.
3o. JAN LINDEBOOM.
MARIA LINDEBOOM; — en
SOPHIA LINDEBOOM.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Gouvernements Secretarij.

De *Commissie tot Taxatie der Huurwaarde* van de Huizen en Gebouwen aan *Paramaribo* en derzelver omtrek, maakt bij deze bekend, dat zij hare werkzaamheden zal voortzetten op Maandag den 30sten dezer, des voormiddags van *zeven* tot *elf* uren, en zulks wel met Wijk C. No. 1, zullende dezelve op elke daaropvolgende Donderdagen en Maandagen gedurende gemelde uren werkzaam zijn; wordende mitsdien de belanghebbenden uitgenoodigd, zich gereed te houden om aan de Commissie voornoemd de vereischte inlichtingen te geven, hetzij in persoon of wel bij hunne afwezigheid door achterlating van hunne huurcontracten of van zoodanig ander papier, waaruit de Commissie het vereischte te weten kan blijken.

De Commissie acht zich verpligt, aan de aandacht der Eigenaren van Huizen of Erven te brengen, dat zij het zich zelven te wijten zullen hebben wanneer door de niet erlanging der gevraagde illucidatien, eenig Gebouw of Erf soms hooger dan het bestaand huurcontract mogt aangeslagen worden.

Paramaribo, 28 September 1839.

De Scriba bij de Commissie voornoemd,
A. P. TIRION.

Militair Bureau.

Den 25 September 1839.

De ondergeteekende heeft, als daartoe gemagtigd, de eer ter kennisse van het algemeen te brengen:

A. Dat het sein van alarm voor *Paramaribo* bij voortduring zal bestaan in het slaan of blazen van de generale marsch, vergezeld door *drie* kanonschoten van het Fort *Zeelandia*, waarvan de twee laatste schoten spoedig op elkander zullen volgen, terwijl het eerste schot een halve minuut vooraf geschieden zal; mitsgaders in het hijschen aan de vlaggestok van het voormalig Gemeente Huis, bij dag van een roode vlag met een blaauwe vlag daaronder, en bij nacht van *twee* brandende lantaarns onder elkander.

B. Dat het sein van brand, en het ten gevolge van dien onder de Wapenen roepen van de Schutterij en het Garnizoen, voortaan zal gegeven worden door het slaan of blazen van de vergadering en appel, vergezeld van *twee* kort op elkander volgende volle kanonschoten, te doen door een van Z. M. voor *Paramaribo* liggende Schepen van Oorlog, gepaard met het hijschen aan de vlaggestok van het voormalig Gemeente Huis, bij dag van een roode vlag en bij nacht van een brandende lantaarn.

C. Dat bedoelde vlaggen en lantaarns niet zullen worden neêrgehaald voor dat de oorzaak welke tot derzelver hijsching aanleiding gegeven heeft, zal hebben opgehouden te bestaan.

De Kapitein Adjudant,
R. H. ESSER.

Advertentiën.

(35532) De ondergeteekende als bij behoorlijke Acte benoemd tot *generale Gemagtigde* van Vrouwe C. J. KLINT Weduwe JOËL HEINRICH IM THURN, Executrice en Erfgenaam van wijlen haren Echtgenoot, verzoekt bij deze allen die eenige vorderingen vermeenen te hebben tot laste van denzelve J. H. IM THURN, om, ten spoedigste, daarvan *opgaaf* ten zijnen kantore in te dienen.

Paramaribo, 26 September 1839.

Hs. KLINT qq.

(35530) Extra ROODE WIJN in exhoofden, kisten en damejeans; fijne MUSCAAT WIJN in kistjes; fijne LIKEUREN; JENEVER en witte BRANDEWIJN; WIJN AZIJN; VRUCHTEN OP BRANDEWIJN; SPECERIJEN; CONFITUREN; BROODSUIKER; FERMESEILLE; ZEEP; PIK en TEER; PARAPLUIES; OSNABRUGSCH en BIELEFELDSCH LINNEN; CREAS; BONT; BLAAUW MAKKA; SALEMPOERIS en meer andere STUKGOEDEREN, voor zeer *civiele* prijzen te bekomen bij

F. G. BERTELSMANN.

J. Voet

heeft ontvangen per Kapt. K. J. HAASNOOT, en biedt te Koop:

Geassorteerde partijen *STUKGOEDEREN*, als: LINNEN-, WOLLE- en KATOENEN-STOFFEN, waaronder: fijne zwarte en blaauwe Lakens, wit en gekleurd Canton, dito Dril en Satinet, zwart Fichu de Laine en Merinos, effen en gestreept Nanking, Polemiet, Bielefelds en Osnabrugs Linnen, Haarlemmer Gingang, Vriesch garen Bonten, Boekjes Streep, Siamoisen, Lemeniassen, garen en katoen Servetgoed, Marseilles Streep, Estopilles, Dimet, wit en gekleurd Netel- en Kamerdoek, Millefleurs en Mousselines, Calico's, Schotsch Batist, Cambricqs-, Shirtings- en Jaconets in soorten, KREP voor LAMFERS, Schoenen, Hoeden en Petten, enz., enz. (35531)

Paramaribo, den 25 September 1839.

Weggedreven:

Een wanehouten CORJAAL aan het eene end gebroken en ongeboeid, lang ruim 45 en breed 3 voeten, gemerkt I. F. M., L. D. N. 133. — Die dezelve terug bezorgt of aanwijzing kan doen ter dezer Drukkerij, zal *genereus* beloond worden. (35528)

Paramaribo, 28 September 1839.

HERVORMINGS - FEEST.

Op den 6 Julij jl. is het derde eeuwfeest der invoering van de hervorming te Dresden plegtig en indrukwekkend gevierd. De aanbrekende vreugdedag werd met drie kanonschoten begroet; daarna werd de reveille door de geheele stad geslagen, terwijl de klokkespelen van al de torens het lied: »Zij lof en eer" deden weêrgalmen. Des morgens ten 8 ure begaven zich de geestelijken en schoolonderwijzers, die in de sacristij der kruiskerk waren bijeengekomen, naar het raadhuis, onder het aanheffen van het gezang: »Een vaste burg is onze God," en hetwelk tevens door al de klokken werd gespeeld. De optogt naar de kruiskerk was talrijk en schoon; elk der tot het feest genoodigden werd door een lid van den magistraat vergezeld. De kruiskerk zelve was op het heerlijkst versierd; guirlandes van loof en rozen, palmtakken en oranjeboomen sierden de wanden, en de grond was met bloemen bestrooid. Op het altaar prijkte, in plaats van het gewone schilderstuk, een kolossaal kruis van witte rozen, rustende op den Bijbel. Op het altaarkleed pronkten mede, uit rozen gevlochten, de jaargetallen 1539 en 1839. De feestviering in de kerk begon met eene Cantate, door Julius Otto op muzijk gebragt, waarna de superintendent, Dr. Heymann, eene voortreffelijke leerrede uitsprak over het 21—24 vers van het 8ste kapittel uit het Evangelie van Lucas. In de Hofkerk hield te gelijker tijd de beroemde opper-hofprediker von Ammon

eene treffende leerrede. Beide kerken waren opgevuld met toehoorders. Na het eindigen van de godsdienstoefening, keerde de optogt naar de markt terug; alles stroomde derwaarts en daar gekomen, speelden de klokken en zongen duizenden stemmen het lied: »Dankt nu aller God.” Ten twee ure begaven al de schoolkinderen van Dresden en onderhoorige dorpen zich naar de kerk: dit leverde een heerlijk gezigt op; al de meisjes, waaronder zelfs zeer jonge, waren in het wit gekleed en met groene linten en kransen versierd.

Het feestmaal in de zaal van het gebouw *de Harmonie*, waaraan 200 personen deel namen, was schitterend. Toast volgde op toast, en onder de gehouden toespraken, werd die van den heer Girardet, predikant bij de Hervormde gemeente alhier, zeer geroemd. De toast aan de Roomsch Katholijken droeg het kenmerk der zuiverste verdraagzaamheid en Christelijke broederliefde, en werd met deelneming en doeltreffend beantwoord. Des avonds ten 7 ure begon de uitvoering van het concert. »de Schepping,” van Haydn, door de Koninklijke muzijkkapel, de leden van den hofschouwburg en andere muzijkvereenigingen, ten voordeele der armen van alle belijdenissen gegeven. Later was de geheele stad geïllumineerd; elk, tot welke gezindheid hij behoorde, nam deel aan de vreugde van den dag. Onder de illuminatiën muntte vooral die van den koepel der vrouwenkerk uit. Het denkbeeld, daartoe schitterende lampen, kruizen van wit blik, en festonnen uit ballons van veelkleurig papier vervaardigd, te gebruiken, bragt eene bijna tooverachtige uitwerking voort. Ook het aanbrengen van den naam Hendrik in enkele letters, alsmede van het jaargetal 1539, was eene zeer gelukkige gedachte. Dit grootsche feest duurde tot laat in den nacht, en is in de beste orde afgeloopen.

Mengelingen.

DE KIEZER.

Sheridan reed eens in eene huurkoets naar Londen, om te *Westminster* stemmen voor zich te werven, tegen Mr. Paull, die zijn mededinger was. In hetzelfde rijtuig bevonden zich twee Westminstersche kiezers. Onder het gesprek vraagde de een den anderen, aan wien hij zijne stem zoude geven? »Wel,” hervatte deze, »aan wien anders dan aan Mr. Paull, want ofschoon hij van zeer gemeene afkomst is, geef ik toch mijne stem liever aan ieder' ander, dan aan dien slechten Sheridan.” — »Kent gij Sheridan?” vraagde de vreemdeling. »Neen, mijnheer, ik begeer hem ook niet te kennen.” Hier eindigde het gesprek, doordien het reisgezelschap afsteeg, om te ontbijten. — Vóór den maaltijd vraagde Sheridan den anderen heer: »Ik bid u, zeg mij, wie is die vriend van u? Hij schijnt een opgeruimd jong mensch te zijn. Ik wilde zijnen naam weten om nader kennis te maken.” »Zijn naam is Mr. Th......; hij is een knap advocaat, en woont in *Lincoln's Inn-fields*.” — Toen nu, na den maaltijd ieder zijne plaats in de koets weder ingenomen had, liet Sheridan het gesprek vallen op de regtsgeleerdheid. »Het is een schoon beroep,” zeide hij, »men kan tot de hoogste uitstekendheid in het land geraken, en het biedt een uitgestrekt veld aan, om onze begaafdheden aan den dag te leggen; vele van de edelste en braafste mannen in onze geschiedenis zijn regtsgeleerden geweest. Het spijt mij echter, dat ik er moet bijvoegen, dat tegenwoordig onder de regtsgeleerden vele groote gekken gevonden worden. Onder anderen noemt men zekeren Th...., die in *Lincoln's-Inn-fields* woont.” — De man vatte vuur op dit gezegde, en riep driftig uit: Ik ben Mr. Th......!” — »En ik ben Sheridan!” was het antwoord. Nu bespeurde men de scherts; zij gaven elkander de hand, en in plaats van tegen den boertenden redenaar te stemmen, wendde de regtsgeleerde al zijne pogingen aan, om de verkiezing van Sheridan te bevorderen.

DE DORPSGENOOTEN.

De neiging, die de Schotten boven alle andere volken hebben, om in vreemde landen hunne fortuin te zoeken, werd misschien nooit meer bijzonder bekend dan door de volgende anecdote, die door Dr. Anderson, in een zijner werken, met het ontwijfelbaarste gezag verhaald wordt. Nadat de Russen en Turken in 1739 eenen langdurigen oorlog hadden gevoerd, begon men eindelijk aan den vrede te arbeiden. De onderhandelaars over de vredes-voorwaarden waren, van wege Rusland, de groot-maarschalk Keith, en van wege Turkije, de grootvizier. Deze twee personen volbragten de hun opgelegde taak door middel van tolken. Toen nu het vredes-tractaat gesloten en onderteekend was, stonden zij op om zich te verwijderen. De maarschalk maakte zijnen groet en de vizier zijnen *Salam*. Toen de afscheids-ceremoniën voorbij waren, keerde de vizier zich eensklaps om, nam den maarschalk bij de hand, sprak hem in den platten Schotschen tongval zeer gemeenzaam aan, en verklaarde hem opregt, dat hij zich ongemeen gelukkig achtte een' landsman in zulk een' hoogen staat aan te treffen. Keith staarde hem verwonderd aan, en scheen begeerig de uitlegging van dit geheim te weten. De vizier voegde er aanstonds bij: »Wees niet verwonderd, man! ik ben uit hetzelfde land als gij; ik herinner mij nog zeer wel u en uwen broeder, toen gij nog jongelingen waart, te hebben zien voorbijgaan, als gij naar de school te Kirkaldy gingt. Mijn vader was omroeper te Kirkaldy.” —

Wat kan men zich meer buitengewoons voorstellen, dan dat de gevolmagtigden van twee magtige natiën, twee vreemdelingen waren uit dezelfde bergachtige landstreek, ja, uit hetzelfde dorp geboortig!

TREK VAN EDELMOEDIGHEID.

De graaf de Polignac was hoog in aanzien bij Buonaparte gestegen, doch om eene oorzaak, welke men nimmer te weten is gekomen, schond hij het vertrouwen, dat zijn Vorst in hem stelde. Zoodra Buonaparte de trouweloosheid van zijnen gunsteling ontdekte, beval hij diens gevangenneming. Den volgenden dag zou Polignac voor de regtbank verschijnen, om waarschijnlijk veroordeeld te worden, daar zijne misdaad niet in twijfel getrokken werd. In dezen tusschentijd verzocht en verkreeg mevrouw de Polignac gehoor bij den Keizer. »Het spijt mij om uwentwille,” zeide de Keizer, »dat uw echtgenoot in eene zaak is betrokken, die met zoo vele ondankbaarheid gekenmerkt is.” »Hij is intusschen zoo schuldig niet, als Uwe Majesteit veronderstelt.” »Kent gij de handteekening van uwen echtgenoot?” vraagde Buonaparte. Een bevend *ja* ontglipte den mond der angstige gravin. »Ziedaar, mevrouw,” sprak nu de Keizer, een' brief uit zijn' zak halende: »Lees.” Mevr. de Polignac doorliep vlugtig den brief, herkende het schrift, en viel in onmagt. Zoodra zij weder bijgekomen was, gaf Buonaparte haar den brief terug. »Neem denzelven, mevrouw! Die brief is de eenige en wettige getuigenis tegen den graaf. Behoudt hem, hier is vuur aan den haard!” Mevr. de Polignac vatte dadelijk het belangrijke geschrift, wierp het op het vuur, en in één oogenblik was de brief door de vlammen verteerd. Het leven van Polignac was gered; zijne eer echter kon zelfs door de edelmoedigheid eens Keizers niet hersteld worden!

ADVERSARIA.

Lodewijk XIII. hoorde in eene kleine stad met groot geduld eene langdradige aanspraak aan, toen hij ter poorte inkwam. Bonnutri meende den koning eene groote dienst te bewijzen, indien hij den spreker in de reden viel. Hij vroeg deze derhalve, wat de ezels bij hem te lande kostte? De spreker, na hem van het hoofd tot de voeten te hebben bekeken, zeide tegen hem: »Die van uwe kleur en grootte ruim twintig guldens.” De koning werd door dit antwoord schadeloos gesteld.

Hironimus zeide: »De vrouwen omhelzen ligtelijk eenig gevoelen, want zij zijn onkundig; zij verspreiden zeer snel hare denkbeelden, want zij zijn vlugtig; zij beweren het eens aangenomene lang, want zij zijn eigenzinnig.”

Hill zeide van eenen Engelschen zielverzorger, die zich om schulden schuil moest houden: »Zes dagen lang is de zielverzorger onzigtbaar en den zevenden onbegrijpelijk.”

De graaf ***, kamerpresident onder de regering van den Keurvorst van Beijeren, Maximiliaan Jozef, vergunde slechts dezulken toegang tot zich, die deze gunst, door een geschenk wilden of konden koopen. Bij zijn overlijden werd zijn lijk openlijk ten toon gesteld, en nu vond man op onderscheidene plaatsen te Munchen, het volgende aangeplakt: »Heden verleent de graaf *** voor de eerste maal *gratis* audientie!”

Schepen in Lading.

NAAR AMSTERDAM.

Het gekoperd Tweedeks Driemast Galjootschip West-Indien, Kapt. J. J. Boon. — Adres bij Gebroeders Reijns. — Sluit 5 October.

Het nieuw gekoperd tweedeks Fregatschip Noord-Holland, Kapt H. K. Ruijl. — Adres bij Gebroeders Reijns.

Het Nederlandsch Tweedeks gekoperd Barkschip Suriname, Kapt. Reindert van der Meij. — Adres bij J. L. Gellée. — Sluit ultimo September.

Het gekoperd Tweedeks Fregatschip de Jonge Lodewijk Anthonie, Kapt. R. Tjebbes. — Adres bij C. J. Leijsner.

Het Nederlandsch Kofschip de Koophandel, Kapt. C. E. Hoeksma. — Adres bij J. S. Samson. — Sluit 1 October.

Het gekoperd Brikschip Anna en Susanna, Kapt. J. D. Bos. — Adres bij J. G. Fonseca Fz.

Het Galjootschip Concordia, Kapt. J. H. Witt. — Adres bij Leijsner en Scheffer. — Sluit 15 October.

Het gezinkt Schooner Kofschip de Zeevaart, Kapt. K. J. Haasnoot. — Adres bij Van West en de Hart.

Stand der Maan.

7	*September*	Nieuwe Maan.
16	»	Eerste Kwartier.
23	»	Volle Maan.
29	»	Laatste Kwartier.

Watergetijen.

			Hoog Water.		Laag Water.
28	*Zaturdag.*	*'s mor.*	11·06	*'s av.*	5·06
29	*Zondag.*	»	12·00	»	6·00
30	*Maandag.*	»	12·45	»	6·45
1	*Dingsdag.*	»	1·45	»	7·45

GEDRUKT BIJ GEZUSTERS SERRES.